

USTAWA

z dnia 31 stycznia 1985 r.

o zapobieganiu narkomanii.

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

Art. 1. Organy państwowe są obowiązane podejmować wszechstronne działania zmierzające do zapobiegania narkomanii i do tworzenia warunków leczenia, rehabilitacji, readaptacji lub resocjalizacji osób uzależnionych od środków odurzających i psychotropowych, wspierać w tym zakresie działalność organizacji społecznych, kościoła i innych związków wyznaniowych.

Art. 2. Zadania w zakresie zapobiegania narkomanii wykonuje się w szczególności przez:

- 1) działalność wychowawczą i profilaktyczną,
- 2) kontrolę nad środkami, które mogą prowadzić do narkomanii,
- 3) leczenie, rehabilitację oraz resocjalizację osób uzależnionych.

Art. 3. Ministrowie: Zdrowia i Opieki Społecznej, Oświaty i Wychowania, Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Sprawiedliwości, Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej oraz Spraw Wewnętrznych, każdy w swoim zakresie działania, zapewniają kształcenie i doskonalenie niezbędnej liczby specjalistów w dziedzinie zapobiegania narkomanii, a zwłaszcza w działalności profilaktycznej, leczniczej, rehabilitacyjnej, readaptacyjnej, resocjalizacyjnej oraz diagnostyki uzależnień.

Art. 4. 1. Ministrowie: Oświaty i Wychowania, Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Kultury i Sztuki, Minister-Członek Rady Ministrów do Spraw Młodzieży, Przewodniczący Komitetu do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja” oraz inne właściwe organy i instytucje podejmują działania w zakresie rozwijania i popierania różnorodnych form działalności informa-

cyjnej, kulturalnej i naukowej, w celu uświadamiania społeczeństwu szkodliwości narkomanii.

2. Minister Oświaty i Wychowania w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami uwzględnia problematykę zapobiegania narkomanii w programach nauczania i wychowania w szkołach wszystkich typów.

Art. 5. 1. Ministrowie: Zdrowia i Opieki Społecznej, Oświaty i Wychowania, Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, każdy w swoim zakresie działania, oraz Polska Akademia Nauk zapewniają prowadzenie badań naukowych nad problematyką narkomanii.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami zapewnia systematyczne prowadzenie badań rozmiarów narkomanii oraz zbieranie i okresowe publikowanie informacji o społeczno-medycznych skutkach nadużywania środków odurzających, psychotropowych oraz zastępczych.

Art. 6. 1. Tworzy się Komisję do Spraw Zapobiegania Narkomanii, zwaną dalej „Komisją”, jako organ opiniodawczo-doradczy w sprawach zapobiegania narkomanii.

2. Komisja działa przy Radzie Ministrów.

3. Do zadań Komisji należy opracowanie projektu programu zapobiegania narkomanii, okresowa ocena wykonywania ustawy oraz podejmowanie własnych inicjatyw zmierzających do zapobiegania narkomanii.

4. Prezes Rady Ministrów powołuje członków Komisji spośród przedstawicieli organów i instytucji państwowych, organizacji społecznych, kościoła i innych związków wyznaniowych oraz spośród przedstawicieli nauki. Przewodniczącego Komisji powołuje się spośród wiceprezesów Rady Ministrów.

5. Komisja działa na podstawie statutu zatwierdzonego przez Prezesa Rady Ministrów.

Art. 7. Programy zapobiegania narkomanii uchwała Rada Ministrów.

Art. 8. 1. Tworzy się Fundusz Zapobiegania Narkomanii, zwany dalej „Funduszem”.

2. Środki Funduszu przeznacza się na działalność profilaktyczną, leczniczą, rehabilitacyjną, readaptacyjną, resocjalizacyjną, inwestycje i remonty kapitałowe, na prace naukowo-badawcze i inne wydatki w zakresie zapobiegania narkomanii.

3. Dochodami Funduszu są:

- 1) wpłaty z budżetu centralnego w wysokości do 1% wartości sprzedaży napojów alkoholowych w skali rocznej,
- 2) dobrowolne wpłaty, darowizny, zapisy oraz środki przekazywane przez fundacje,
- 3) nawiązki orzeczone przez sąd na mocy przepisów niniejszej ustawy,
- 4) inne dochody ustalone przez Radę Ministrów.

4. Środkami Funduszu dysponuje Minister Zdrowia i Opieki Społecznej.

5. Wysokość wpłaty z budżetu centralnego, o której mowa w ust. 3 pkt 1, oraz szczegółowe zasady i tryb wykorzystywania Funduszu określa Rada Ministrów na podstawie programu zapobiegania narkomanii.

6. W sprawach Funduszu nie unormowanych w niniejszej ustawie stosuje się przepisy o gospodarowaniu funduszami celowymi, wydane na podstawie Prawa budżetowego.

Art. 9. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) narkomania — stałe lub okresowe przyjmowanie w celach niemedyceńskich środków odurzających lub psychotropowych albo środków zastępczych, w wyniku czego może powstać lub powstała zależność,
- 2) środek odurzający lub psychotropowy — każda substancję pochodzenia naturalnego albo syntetycznego, działającą na ośrodkowy układ nerwowy, umieszczoną w wykazie środków odurzających lub w wykazie środków psychotropowych, ustalonych przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej,
- 3) środek zastępczy — substancję w każdym stanie fizycznym, stosowaną zamiast lub w takich samych celach niemedyceńskich jak środki odurzające lub psychotropowe, umieszczoną w wykazie trucizn lub środków szkodliwych, ustalonym przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej na podstawie odrębnych przepisów,
- 4) zależność od środków odurzających lub psychotropowych — zespół zjawisk psychicznych, a niekiedy także fizycznych, wynikających z działania tych środków na organizm ludzki, charakteryzujący się zmianą zachowania i innych reakcji psychofizycznych w określonym środowisku oraz koniecznością przyjmowania stałe lub okresowo tych środków w celu doznania ich wpływu na psychikę albo dla uniknięcia następstw wywołanych ich brakiem,

- 5) osoba uzależniona — osobę, która w wyniku używania w celach medycznych albo nadużywania środków odurzających lub psychotropowych znajduje się w stanie zależności od tych środków,
- 6) osoba zagrożona uzależnieniem — osobę, która okresowo używa środków odurzających lub psychotropowych albo środków zastępczych,
- 7) mak — roślinę z gatunku mak lekarski (*Papaver somniferum* L.), zwaną również makiem ogrodowym albo uprawnym, lub roślinę z gatunku mak przykwiatkowy (*Papaver bracteatum* Lindl.),
- 8) mleczko makowe — sok mleczny torebki (makówki) maku,
- 9) opium — stężały sok mleczny torebki (makówki) maku,
- 10) słoma makowa — torebkę (makówkę) maku bez nasion wraz z lodygą lub poszczególne ich części,
- 11) konopie — wszystkie rośliny z rodzaju konopi (*Cannabis*),
- 12) ziele konopi — kwiatowe lub owocujące wierzchołki konopi, z których nie usunięto żywicy,
- 13) żywica konopi — żywicę i inne produkty konopi zawierające aktywne biologicznie substancje,
- 14) uprawa maku lub konopi — plantację tych roślin bez względu na powierzchnię uprawy,
- 15) wyrób — czynności, za pomocą których mogą być otrzymywane środki odurzające lub psychotropowe, w tym również oczyszczenie, ekstrakcję surowców i półproduktów, przetwarzanie jednych środków na inne oraz otrzymywanie soli tych środków,
- 16) przerób — otrzymywanie stałych lub ciekłych mieszanin środków odurzających lub psychotropowych oraz nadawanie tym środkom postaci używanej w lecznictwie,
- 17) preparat — roztwór lub mieszaninę w każdym stanie fizycznym, zawierające jedną lub więcej substancji odurzających lub psychotropowych w postaci nie podzielonej albo jedną lub więcej substancji odurzających lub psychotropowych w postaci dawkowej.

Rozdział 2

Uprawa maku i konopi.

Art. 10. 1. Uprawa maku może być prowadzona wyłącznie na potrzeby przemysłu farmaceutycznego i na cele spożywcze, a uprawa konopi — na potrzeby przemysłu włókienniczego.

2. Uprawę maku i konopi może prowadzić osoba fizyczna lub jednostka organizacyjna wyłącznie na podstawie zezwolenia właściwego terenowego organu administracji państwowej stopnia podstawowego i umowy kontraktacji zawartej z uprawnioną jednostką gospodarki uspołecznionej, chyba że przepisy ustawy stanowią inaczej.

3. Słoma makowa uzyskana z uprawy, o której mowa w ust. 1, ulega w całości przekazaniu uprawnionej jednostce gospodarki uspołecznionej na warunkach określonych w umowie kontraktacji.

4. Przepisów ust. 1—3 nie stosuje się do:

- 1) upraw maku i konopi prowadzonych przez instytuty naukowo-badawcze, szkoły wyższe, ogrody botaniczne, przedsiębiorstwa nasienne rolniczego i ogrodniczego oraz Centralny Ośrodek Badania Odmian Roślin Uprawnych — w zakresie ich działalności statutowej,
- 2) upraw maku prowadzonych przez rolników indywidualnych na cele spożywcze na gruntach przyzagrodowych, na powierzchni nie przekraczającej 20 m², pod warunkiem uzyskania zezwolenia właściwego terenowego organu administracji państwowej stopnia podstawowego oraz złożenia w tym organie zobowiązania do przekazania odpłatnie słomy makowej pochodzącej z takiej uprawy uprawnionej jednostce gospodarki uspołecznionej lub jej zniszczenia na zasadach określonych w drodze rozporządzenia przez Radę Ministrów.

5. Wojewódzka rada narodowa może wprowadzić na terenie swojej właściwości lub jego części na czas oznaczony zakaz upraw maku, o których mowa w ust. 4 pkt 2, w wypadku gdyby stanowiły one szczególne zagrożenie narkomanią dla określonego środowiska.

6. Przepisy ust. 4 pkt 2 i ust. 5 zachowują moc do dnia 31 grudnia 1990 r., o ile Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, nie określi wcześniejszego terminu utraty mocy obowiązującej tych przepisów.

Art. 11. Uprawy maku i konopi prowadzone wbrew warunkom określonym w art. 10 oraz słoma makowa posiadana wbrew przepisom ustawy ulegają z mocy prawa zniszczeniu lub przejęciu na rzecz Skarbu Państwa bez odszkodowania w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 12. 1. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa:

- 1) tryb wykonywania nadzoru nad uprawami maku i konopi,
- 2) szczegółowe zasady niszczenia upraw maku i konopi oraz słomy makowej lub przejęcia jej na rzecz Skarbu Państwa — w wypadkach, o których mowa w art. 11.

2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może rozciągnąć przepisy dotyczące upraw maku i konopi na inne rośliny, które zawierają substancje odurzające lub psychotropowe.

3. Minister Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, w drodze rozporządzenia, określa:

- 1) szczegółowe zasady wydawania zezwoleń na prowadzenie upraw maku i konopi, o których mowa w art. 10 ust. 2, oraz upraw maku, o których mowa w art. 10 ust. 4 pkt 2,
- 2) wielkość powierzchni przeznaczanej corocznie pod uprawy maku i konopi, o których mowa w art. 10 ust. 2, oraz rejonizację tych upraw,
- 3) jednostki gospodarki uspołecznionej uprawnione do zawierania umów kontraktacji, o których mowa w art. 10 ust. 2, oraz jednostki gospodarki uspołecznionej uprawnione do obrotu słomą makową, a także sposób zagospodarowania lub zniszczenia słomy makowej nie zużytej na cele przemysłowe.

Rozdział 3

Środki odurzające i psychotropowe.

Art. 13. 1. Środki odurzające i psychotropowe dzielą się na grupy w zależności od ich szkodliwości dla zdrowia oraz zakresu kontroli.

2. Środki odurzające i psychotropowe mogą być używane wyłącznie w celach medycznych (lecniczych, diagnostycznych), przemysłowych i naukowych.

3. Środki odurzające i psychotropowe mogą posiadać wyłącznie jednostki organizacyjne i osoby fizyczne do tego uprawnione.

4. Środki odurzające i psychotropowe posiadane bez uprawnienia ulegają z mocy prawa zniszczeniu lub przejęciu na rzecz Skarbu Państwa bez odszkodowania w trybie, o którym mowa w art. 11.

Art. 14. Przepisy dotyczące środków odurzających i psychotropowych stosuje się także do preparatów, chyba że przepisy wydane na podstawie niniejszej ustawy stanowią inaczej.

Art. 15. 1. Produkcja środków odurzających i psychotropowych odbywa się wyłącznie na podstawie zezwolenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, określającego warunki produkcji i środki, które mogą być przedmiotem produkcji.

2. Nie wymaga zezwolenia przerób środków odurzających lub psychotropowych, jeżeli jest dokonywany w aptekach.

3. Przedsiębiorstwa i inne jednostki organizacyjne uprawnione do produkcji środków odurzających lub psychotropowych oraz jednostki uprawnione do obrotu hurtowego tymi środkami są obowiązane uzgadniać w terminie do dnia 31 marca każdego roku z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej wielkość potrzeb i wysokość produkcji tych środków oraz stan ich zapasów na cele lecznicze i naukowe — na rok następny.

4. Przedsiębiorstwa i inne jednostki organizacyjne, o których mowa w ust. 3, są obowiązane do składania sprawozdań dotyczących ich działalności w przedmiocie środków odurzających i psychotropowych według zasad określonych przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej.

Art. 16. 1. Zbiór mlecza makowego i opium z maku oraz ziela konopi i żywicy konopi jest dozwolony wyłącznie w celach naukowych na podstawie zezwolenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej.

2. Sporządzanie wyciągów ze słomy makowej może się odbywać wyłącznie w zakładach przemysłu farmaceutycznego, posiadających zezwolenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej na produkcję środków odurzających, oraz w instytutach naukowo-badawczych i w szkołach wyższych — w zakresie ich działalności statutowej.

Art. 17. 1. Przywóz z zagranicy środków odurzających i psychotropowych oraz ich wywóz za granicę może być dokonywany wyłącznie przez jednostki organizacyjne, określone przez Ministra Handlu Zagranicznego w uzgodnieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej.

2. Przywóz z zagranicy środków odurzających i psychotropowych może nastąpić po uzyskaniu dla każdej

przesyłki wwozonej do kraju zezwolenia na przywóz, wydanego przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, oraz zezwolenia na wywóz, wydanego przez właściwe władze kraju wywozącego.

3. Wywóz za granicę środków odurzających i psychotropowych może nastąpić po uzyskaniu dla każdej przesyłki wywożonej z kraju zezwolenia na wywóz, wydanego przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, oraz zezwolenia na przywóz, wydanego przez właściwe władze kraju przywożącego.

4. Zezwolenie na wywóz określone w ust. 2 i 3 dołącza się do przesyłki.

5. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej może zezwolić na przywóz lub wywóz niektórych środków odurzających i psychotropowych lub grup tych środków, a także niektórych preparatów, bez zachowania warunków, o których mowa w ust. 2 i 3.

6. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do przywozu i wywozu, na potrzeby odbiorców indywidualnych, preparatów zawierających środki odurzające lub psychotropowe, jeżeli zostały objęte zezwoleniem, o którym mowa w ust. 5.

7. Przywóz z zagranicy i wywóz za granicę słomy makowej może być dokonywany wyłącznie przez jednostki, o których mowa w ust. 1, po uzyskaniu zezwoleń przewidzianych w ust. 2 i 3.

8. Tranzyt środków odurzających i psychotropowych jest dozwolony na podstawie zezwolenia na wywóz, wydanego przez właściwe władze kraju wywozącego, chyba że przepisy wydane na podstawie niniejszej ustawy stanowią inaczej.

Art. 18. 1. Obrót hurtowy środkami odurzającymi i psychotropowymi może być prowadzony przez uspołecznione jednostki organizacyjne wyłącznie na podstawie zezwolenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej.

2. Obrót detaliczny środkami odurzającymi i psychotropowymi prowadzi apteki.

Art. 19. 1. Środki odurzające i psychotropowe są wydawane przez apteki na podstawie:

- 1) recept z wtórnikiem; recepty są drukami ścisłego zachowania,
- 2) zapotrzebowań uprawnionych jednostek organizacyjnych.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej może zezwolić na wydawanie niektórych środków odurzających i psychotropowych lub preparatów na podstawie recepty lekarskiej bez wtórnika, a pewnych preparatów także bez recepty lekarskiej.

Art. 20. 1. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej sprawuje zwierzchni nadzór nad produkcją, przechowywaniem oraz obrotem środkami odurzającymi i psychotropowymi; w razie stosowania tych środków w lecznictwie zwierząt, Minister Zdrowia i Opieki Społecznej sprawuje ten nadzór w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej.

2. Bezpośredni nadzór nad produkcją, przechowywaniem i obrotem środkami odurzającymi i psychotropowymi sprawują terenowe organy administracji państwowej o właściwości szczególnej stopnia wojewódzkiego.

3. Ministrowie: Obrony, Narodowej, Spraw Wewnętrznych i Komunikacji sprawują nadzór nad przerobem, przechowywaniem, obrotem oraz wielkością zapasów środków odurzających i psychotropowych w podległych im jednostkach organizacyjnych.

Art. 21. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej, w drodze rozporządzenia, określa:

- 1) wykaz środków odurzających i wykaz środków psychotropowych, o których mowa w art. 9 pkt 2, oraz podział tych środków na grupy w zależności od ich szkodliwości dla zdrowia oraz zakresu kontroli, ze wskazaniem tych środków, które z uwagi na swój skład stwarzają tylko nikłe ryzyko powstania zależności w trakcie ich stosowania i z których nie mogą w prosty sposób zostać odzyskane zawarte w nich substancje uzależniające,
- 2) szczegółowe zasady wyrobu i przerobu, przywozu z zagranicy i wywozu za granicę, tranzytu, obrotu hurtowego i detalicznego, przechowywania oraz posiadania i stosowania środków odurzających i psychotropowych,
- 3) w porozumieniu z Ministrem Administracji i Gospodarki Przestrzennej szczegółowe zasady i tryb wykonywania nadzoru, o którym mowa w art. 20 ust. 2.

Rozdział 4

Postępowanie w stosunku do osób zagrożonych uzależnieniem oraz uzależnionych.

Art. 22. 1. Minister Oświaty i Wychowania sprawuje opiekę profilaktyczną i wychowawczą nad młodzieżą zagrożoną uzależnieniem.

2. Minister Oświaty i Wychowania w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej, w drodze rozporządzenia, określa — w ramach systemu oświaty i wychowania — odrębne formy działalności profilaktyczno-wychowawczej dla młodzieży zagrożonej uzależnieniem.

3. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do ministrów nadzorujących szkoły wyższe oraz do Ministra-Członka Rady Ministrów do Spraw Młodzieży.

Art. 23. 1. Leczenie, rehabilitację oraz readaptację osób uzależnionych prowadzą zakłady (placówki) społeczne służby zdrowia; współdziałają one także w resocjalizacji tych osób.

2. Rehabilitację oraz readaptację osób uzależnionych mogą prowadzić również organizacje społeczne, kościoły i inne związki wyznaniowe oraz osoby fizyczne — na podstawie zezwolenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej.

3. Poddanie się leczeniu, rehabilitacji oraz readaptacji jest dobrowolne; wyjątki od tej zasady określa ustawa.

4. Świadczenia lecznicze, rehabilitacyjne i readaptacyjne zakładów społecznych służby zdrowia są bezpłatne.

5. Wojewodowie i prezydenci miasta stołecznego Warszawy, miasta Łodzi i miasta Krakowa organizują stosownie do potrzeb zakłady (placówki) lecznicze i rehabilitacyjno-readaptacyjne dla osób uzależnionych.

6. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej, w drodze rozporządzenia, określa:

- 1) organizację, zasady funkcjonowania i rodzaje placówek leczniczych i rehabilitacyjno-readaptacyjnych dla osób uzależnionych,
- 2) szczegółowe zasady wydawania zezwoleń, o których mowa w ust. 2.

7. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej ustala zasady organizacji badań laboratoryjnych w celu wykrycia środków odurzających i psychotropowych.

8. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Oświaty i Wychowania, w drodze rozporządzenia, określa szczegółowe zasady i tryb postępowania w przedmiocie leczenia, rehabilitacji i resocjalizacji w stosunku do osób uzależnionych:

- 1) umieszczonych w zakładach poprawczych,
- 2) umieszczonych w zakładach karnych, aresztach śledczych i ośrodkach przystosowania społecznego.

Art. 24. 1. Organy administracji państwowej są obowiązane udzielać niezbędnej pomocy osobom uzależnionym, jeżeli tego wymaga ich sytuacja życiowa.

2. Pomoc, o której mowa w ust. 1, polega w szczególności na ułatwieniu zatrudnienia, zapewnieniu czasowego zakwaterowania lub pobytu w domach pomocy społecznej oraz świadczeniach materialnych na rzecz osoby uzależnionej lub jej rodziny.

3. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może określać szczegółowe zasady udzielania pomocy, o której mowa w ust. 1.

Art. 25. 1. Na wniosek przedstawiciela ustawowego, krewnych w linii prostej lub rodzeństwa albo poradni wychowawczo-zawodowej sąd rodzinny może skierować osobę uzależnioną, która nie ukończyła 18 lat, dla jej dobra, na leczenie przymusowe i rehabilitację.

2. Czasu leczenia przymusowego i rehabilitacji nie określa się z góry; nie może on być jednak dłuższy niż 2 lata.

3. Jeżeli osoba uzależniona ukończy 18 lat przed zakończeniem leczenia przymusowego i rehabilitacji, sąd rodzinny może je przedłużyć na czas niezbędny dla osiągnięcia celu leczenia i rehabilitacji, nie dłuższy jednak niż określony w ust. 2.

4. Postępowanie w sprawach, o których mowa w ust. 1, toczy się według przepisów o postępowaniu w sprawach nieletnich.

Rozdział 5

Przepisy karne.

Art. 26. 1. Kto wbrew przepisom ustawy uprawia mak lub konopie,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 2, ograniczenia wolności albo grzywny.

2. Tej samej karze podlega, kto wbrew przepisom ustawy zbiera mleczko makowe, opium, słomę makową, żywicę lub ziele konopi.

3. Za zabór w celu przywłaszczenia mleczka makowego, słomy makowej albo środków odurzających lub psychotropowych sprawca podlega odpowiedzialności karnej jak za przestępstwo, niezależnie od wartości przedmiotu zaboru.

Art. 27. 1. Kto wbrew przepisom ustawy wyrabia środki odurzające lub psychotropowe albo przerabia mleczko makowe, słomę makową, środki odurzające lub psychotropowe,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

2. Jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość mleczka makowego, słomy makowej, środków odurzających lub psychotropowych albo czyn został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, sprawca

podlega karze pozbawienia wolności do lat 5 i grzywny.

Art. 28. Kto wyrabia, przechowuje, zbywa lub nabycywa przyrządy, których właściwości wskazują na to, że służą one lub są przeznaczone do niedozwolonego wyrobu lub przerobu środków odurzających lub psychotropowych, albo kto przystosowuje do wyrobu tych środków naczynia i przyrządy, choćby były wytworzone w innym celu,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 2, ograniczenia wolności albo grzywny.

Art. 29. 1. Kto wbrew przepisom ustawy przywozi z zagranicy lub wywozi za granicę albo przewozi w tranzycie środki odurzające lub psychotropowe,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 5 i grzywny.

2. W wypadku mniejszej wagi sprawca podlega karze pozbawienia wolności do roku, ograniczenia wolności albo grzywny.

3. Jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość środków odurzających lub psychotropowych albo czyn został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, sprawca

podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3 i grzywny.

Art. 30. 1. Kto wbrew przepisom ustawy wprowadza do obrotu mleczko makowe lub słomę makową albo środki odurzające lub psychotropowe,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 8 i grzywny.

2. W wypadku mniejszej wagi sprawca podlega karze pozbawienia wolności, ograniczenia wolności albo grzywny.

3. Jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość artykułów, sprawca

podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10 i grzywny.

Art. 31. Kto nie będąc do tego uprawniony, wbrew przepisom ustawy udziela innej osobie środka odurzającego lub psychotropowego albo nakłania do zażywania takiego środka,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Art. 32. 1. Kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej udziela innej osobie środka odurzającego lub psychotropowego, ułatwia zażywanie albo nakłania do zażywania takiego środka,

podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

2. W wypadku mniejszej wagi sprawca

podlega karze pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 33. 1. W razie skazania za przestępstwo określone w art. 26—32 orzeka się przepadek artykułu stanowiącego przedmiot przestępstwa, a także przepadek przedmiotów i narzędzi, które służyły lub były przeznaczone do jego popełnienia, choćby nie były własnością sprawcy, chyba że stanowią mienie społeczne.

2. W razie skazania za przestępstwo określone w art. 26—32 sąd może orzec na cele zapobiegania narkomanii nawiązkę w wysokości od 5 000 zł do 20 000 zł.

Art. 34. 1. W razie skazania osoby uzależnionej za przestępstwo pozostające w związku z używaniem środków odurzających lub psychotropowych na karę pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono, sąd zobowiązuje skazanego do poddania się leczeniu i rehabilitacji w odpowiednim zakładzie leczniczym i rehabilitacyjno-readaptacyjnym i oddaje go pod dozór wyznaczonej osoby, instytucji lub organizacji społecznej.

2. Sąd może, na wniosek osoby, instytucji lub organizacji społecznej sprawującej dozór nad skazanym, o którym mowa w ust. 1, a także na wniosek zakładu prowadzącego leczenie i rehabilitację, zarządzić wykonanie zawieszony kary pozbawienia wolności, jeżeli skazany w okresie próby uchyła się od obowiązku leczenia albo dopuszcza się rażącego naruszenia regulaminu zakładu leczniczego.

3. W razie skazania osoby uzależnionej, w warunkach określonych w ust. 1, na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, sąd może orzec umieszczenie sprawcy przed wykonaniem kary w odpowiednim zakładzie leczniczym.

4. Czasu pobytu w zakładzie leczniczym nie określa się z góry, nie może on być jednak dłuższy niż 2 lata; o zwolnieniu z zakładu rozstrzyga sąd na podstawie wyników leczenia. Jeżeli skazany nie poddaje się leczeniu

albo dopuszcza się rażącego naruszenia regulaminu zakładu leczniczego, zwolnienie może nastąpić także na wniosek zakładu prowadzącego leczenie.

5. Sąd rozstrzyga po zakończeniu leczenia, czy orzeczoną karę pozbawienia wolności należy wykonać.

6. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, w drodze rozporządzenia, określi szczegółowe zasady i tryb postępowania w przedmiocie leczenia osób uzależnionych, o których mowa w ust. 1—3.

Rozdział 6

Zmiany w przepisach obowiązujących oraz przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 35. W ustawie z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 143) w art. 5 w ust. 2 w pkt 2 dodaje się na końcu wyrazy: „albo zależności od środków odurzających lub psychotropowych”.

Art. 36. 1. Obrót na podstawie umów kontraktacji słomą makową ze zbiorów z roku 1984 prowadzi się na zasadach określonych w przepisach dotychczasowych.

2. Do upraw maku i konopi, na które zawarte zostały umowy kontraktacji przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nie stosuje się do dnia 31 grudnia 1985 r. przepisów tej ustawy o zezwoleniach na ich uprawę.

Art. 37. 1. W zakresie unormowanym ustawą:

1) tracą moc przepisy ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o środkach farmaceutycznych i odurzających oraz artykułach sanitarnych (Dz. U. Nr 1, poz. 4 oraz z 1963 r. Nr 22, poz. 116),

2) nie stosuje się art. 102 Kodeksu karnego.

2. Traci moc art. 161 Kodeksu karnego.

Art. 38. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 marca 1985 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Szymanek*